

ЖИТ
ТРИПЪР

САЙМЪН БЕКЕТ

Началото на световната бестселър поредица
за д-р Дейвид Хънтър

УБИЙСТВА В МАНХАМ

en
СООТПРЕС

1

Човешкото тяло започва да се разлага четири минути след смъртта. Някога то е било обвивката на живота, а сега преминава през последната си метаморфоза. Започва да се саморазгражда. Клетките се разпадат отвътре навън. Тъканите се превръщат в течност, а след това – в газ. Живецът вече го няма и то става леснодостъпна плячка за други организми. Първо идват бактериите, след тях насекомите. Мухите снасят яйца, които се излюпват. Ларвите се хранят с богатия бульон и после мигрират. Напускат тялото в стройна редица, която винаги се отправя на юг. Понякога на югоизток или югозапад, но никога на север. Причината не е известна.

Белтъчините в мускулите вече са се разградили и се е получила силна химическа смес. Тази смес е смъртоносна за растителността и унищожава тревата, през която ларвите са преминали. След тях остава гола, приличаща на пъпна връв диря, която показва откъде са тръгнали. Когато условията са подходящи, най-вече при топло и сухо време, може да се наблюдава дълга криволичеща върволица от дебели жълти ларви. Това е любопитна гледка, а какво по-естествено за любопитния поглед от това да проследи откъде тръгва нишката. Ето как братята Йейтс откриха останките на Сали Палмър.

Нийл и Сам се натъкнаха на върволицата от ларви на границата между Фарнам Ууд и блатото. Беше втората седмица на юли и рано настъпилото лято сякаш беше дошло отдавна. Непрестанната жегата бе изгорила цвета на дърветата и изпекла земята като кокал. Момчетата отиваха към Уилоу Хоул – пълното с тръстика езеро, което минаваше за местния плувен басейн. Там щяха да се срещнат с приятели и целия неделен следобед щяха да скачат от надвисналите дървета в топлите води на езерото. Поне така възнамеряваха.

Така ги виждам аз – отегчени и апатични, замаяни от жегата и раздразнителни един към друг. Нийл е на единайсет, с три

години по-голям от брат си. Движи се малко пред Сам и така демонстрира раздразнението си. Носи пръчка и шиба тревите и клоните, покрай които минава. Сам влачи крака след него и подсмърча от време на време. Не е настинал през лятото, това е сenna хрема, от която са се зачервили очите му. Лек антихистаминов препарат може да му помогне, но в момента той не го знае. Непрекъснато подсмърча през лятото. Винаги в сянката на брат си, той се движи с наведена глава, затова пръв вижда върволицата от ларви.

Спира се и внимателно я оглежда, преди да повика Нийл. На Нийл никак не му се ще да се върне, но очевидно Сам е открил нещо. Опитва се да изглежда безразличен, но полюшващата се върволица от ларви му е интересна също както и на брат му. Двамата клякат над ларвите, отмятат черните си коси и сбръкват носове от миризмата на амонияк. Мисля, че Нийл пръв е предложил да видят откъде идват ларвите, макар че по-късно никой не си спомняше това. Веднъж вече подминал ларвите, той сигурно е искал да наложи отново авторитета си. Така че той тръгва пръв към жълтите туфи блатна трева, от която излизат ларвите, а Сам върви след него.

Дали са усетили миризмата, като са наближили? Вероятно да. Тя е достатъчно силна, за да проникне дори през запушените синуси на Сам. Сигурно са разбрали за какво става въпрос. Те не са градски момчета и познават смъртта в кръговрата на живота. Мухите също са ги подсетили със сънливото си бръмчене в горещината.

Трупът, който откриват, не е на овца или сърна, нито дори на куче, както очакват. Голото неузнаваемо тяло на Сали Палмър лежало на слънцето. Било изпълнено с движение. Под кожата ѝ вряло и кипяло от ларви, които излизали през устата и носа, както и през други отвори на тялото. Ларвите извирали от трупа, образували купчина на земята и плъзвали в дълга нишка далече от мястото, където стоели братята Йейтс.

Надали има значение кой от двамата е реагирал пръв, но предполагам, че е бил Нийл. Както обикновено Сам е изчакал да види какво ще направи брат му и заедно са се втурнали първо към дома си, а после – към полицейския участък.

Накрая пристигнаха при мен.

Дадох на Сам слабо успокоително, както и антихистаминов препарат да облекчи сенната му хрема. По това време вече не само неговите очи бяха зачервени. Нийл също беше разстроен от откритието, макар да бе започнал да си възвръща тийнейджърската самоувереност. Така че предимно той ми разказа какво се беше случило. Вече започваше да пропуска неприятните детайли и историята, която щеше да разказва отново и отново, добиваше по-приемлив вид. По-късно, когато се случиха събитията от онова невероятно горещо лято, години по-късно, Нийл щеше да продължи да я разказва и хората щяха да приемат, че той е човекът, направил откритието, с което започна всичко.

Но не беше така. Просто до този момент не бяхме разбрали какво живее сред нас.

2

Пристигнах в Манхам преди три години. Беше влажен мартенски следобед. Влакът спря на гарата – малък перон на сред пустошта – и пред очите ми се разкри мокрият от дъжда пейзаж, лишен както от форма, така и от всякакво човешко присъствие. Стоях с куфара в ръка, оглеждах околностите и почти не усещах дъжда, който се стичаше в яката ми. Около мен чак до хоризонта се простираше равна като тепсия блатиста местност и само на отделни места се виждаха малки групички дървета.

За първи път попадах в този край на реки и езера, за първи път бях в Норфолк. Беше впечатляващо и непознато. Потопих се в огромното празно пространство, вдишах студения влажен въздух и усетих как малко по малко започнах да се отпускам. Колкото и негостоприемно да беше пейзажът, бях извън Лондон, а това беше достатъчно.

Никой не ме посрещна. Не се бях уговорил някой да ме вземе от гарата, тъй като не бях планирал нещата толкова напред. Бях продал колата си, както и всичко останало, без да помисля как ще стигна до селото. Тогава все още не разсъждавах трезво. Ако изобщо се бях сетил за това, с присъщата на гражданина арогантност щях да предположа, че на гарата има таксите, магазин или нещо подобно. Но таксите нямаше, нямаше дори телефон. За момент съжалих, че съм оставил мобилния си. Взех си куфара и поех по пътя. Оказа се, че имам две възможности – наляво и надясно. Тръгнах наляво, без да се колебая. Не знам защо. След неколкостотин метра стигнах до кръстовище с избелял пътен знак. Беше наклонен на една страна и като че ли ми сочеше нещо под мократа пръст. Разбрах, че вървя в правилната посока.

Вече се смрачаваше, когато най-после стигнах до селото. Една-две коли ме задминаха по пътя, но не спряха. Като изключим тях, първите признаци на живот бяха няколко отдалечени

една от друга ферми. В здрача точно срещу мен забелязах кулата на черквата, самотна напред полето. Появи се тротоар, тесен и хлъзгав от дъжда, но все пак по-удобен от пътеката край живия плет, по която вървах от гарата. След още един завой на пътя видях селото. То оставаше скрито до момента, в който влезеш в него.

Не приличаше на пейзаж от пощенска картичка. Не отговаряше и на представата ми за типично английско селце – беше твърде разпръснато и занемарено. В покрайнините имаше къщи отпреди войната, които отстъпваха на каменни къщи със стени, облицовани с парчета кремък. Колкото по-навътре в селото навлизах, толкова по-стари ставаха сградите. С всяка стъпка се връщах назад в историята. Блеснали от дъжда, къщите се гущеха една в друга, а безжизнените им прозорци ме гледаха с неприкрито подозрение.

След малко покрай пътя се заредиха магазини, които не работеха, а редиците къщи зад тях се губеха във вечерния здрач. Минах покрай училище, после покрай кръчма и стигнах до зелена площ напред селото, която бе обсипана с нарциси. Жълтите им фунийки се поклясаха в дъжда и бяха в странен контраст със заобикалящия ги червеникавокафяв пейзаж. Огромен кестен беше разперил голите си черни клонови над тях. Зад него, обградена от полегналия, покрит с мъх зид на гробището, беше старата норманска черква, чиято кула бях видял от пътя. Също както и при старите къщи, нейните стени бяха покрити с кремък – твърдите камъни с големината на юмрук бяха устояли на стихии. Мекият хоросан около тях се беше оронил под въздействието на времето и годините. Вратите и прозорците на черквата вече бяха започнали да се изкривяват, защото земята, върху която стоеше от векове, се движеше.

Спрях. Забелязах още къщи нататък по пътя. Очевидно нямаше какво друго да се види в Манхам. Някои прозорци светеха и това бяха единствените признаци на живот. Стоях на дъжда и не знаех накъде да тръгна. Тогава чух шум и видях двама градинари да работят в гробището. Те почистваха с гребла тревата около старите камъни, без да обръщат внимание на дъжда и здрача. Приближих се към тях. Те продължаваха да работят, без да вдигат поглед.